

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 961/15
02.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље М. Р. из Б. Н. С., .. број ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, чији је предмете преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Нови Сад, ради поништаја решења број: 200-436-03-00681/2013-Д2001 од 10.12.2014. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, број: 200-436-03-00681/2013-Д2001 од 10.12.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Нови Сад 2, број 413-4/1439 696 од 06.08.2013. године, којим је тужиљи утврђен порез на пренос апсолутних права у износу од 35.029,82 динара, на пореску основицу у износу од 1.401.193,00 динара, на основу Уговора о купопродаји непокретности који је оверен у Основном суду у Новом Саду дана 26.08.2011. године, под бројем Ов.бр..../2011 и Анекса уговора о купопродаји који је оверен у Основном суду у Новом Саду дана 16.09.2011. године под бројем ОВЗ .../2011.

Тужбом поднетом Управном суду дана 20.01.2015. године, тужиља

оспорува законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Наводи да је остварила право на пореско ослобођење за порез на пренос апсолутних права, сагласно одредби члана 31а Закона о порезима на имовину по основу куповине првог стана, од стране купца првог стана Д. Ђ. из Н. С.. Сматра да се не може прихватити као правилан закључак туженог органа да јој припада право на делимично пореско ослобађање, и то за купца у површини од 20м² и за сваког члана његовог домаћинства 7,5м², већ да јој према наведеној одредби Закона о порезима на имовину, припада право на пореско ослобођење до 40м² и по 15м² за чланове домаћинства, будући да се сувојина и висина сувласничког удела ни у једној одредби Закона не везују за проценат права на пореско ослобођење. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиле, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем продавца непокретности – стана М. Р. из Б. Н.С. ослободио пореза на пренос апсолутних права у износу од 92.183,76 динара, на извршен пренос апсолутних права купцу Д. Ђ. из Н. С. за куповину првог стана, и то у површини од 50 м², на основу чл. 31а Закона о порезима на имовину. Ово јер је у проведеном поступку утврђено да је у овој предметној управној ствари извршен промет по Уговору о купопродаји који је оверен у Основном суду у Новом Саду дана 26.08.2011. године, под бројем ОВЗ .../2011 и Анекса уговора о купопродаји који је оверен код истог суда дана 16.09.2011. године под бројем ОВЗ .../2011, закљученим између тужиле, као продавца и Д.Ђ. из Н. С., као купца, 1/2 дела стана укупне површине 138 м², у Новом Саду, у ул. број У поступку утврђивања пореске основице првостепени орган је утврдио да уговорена цена није нижа од тржишне, па је иста прихваћена као тржишна вредност у износу од 73.747,00 динара по м², што укупно за 1/2 дела предметне непокретности (69м²) и након признавања права на ослобођење према члану 31а Закона о порезима на имовину (20м²+7,5м²+7,5м²+7,5м²+7,5м²=50м²), за преостали део стана површине 19 м², износи 1.401.193,00 динара. На тако утврђену пореску основицу применом пореске стопе од 2,5%, утврђен је порез на пренос апсолутних права. У образложењу оспореног решења тужени је навео и то да је првостепени орган правилно применио одредбу члана 31а Закона о порезима на имовину, те да се, код преноса права својине купцу који за себе и за чланове свог породичног домаћинства купује 1/2 идеалног дела свог првог стана на територији Републике Србије, по основу купопродајног уговора закљученог 26.08.2011. године, ако

су испуњени прописани услови, право на ослобођење од пореза на пренос апсолутних права остварује у сразмери у односу на сусвојински део који купује.

Код наведеног, основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиље, због тога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења погрешно примењено материјално право, односно одредба члана 31а став 1. Закона о порезима на имовину, а што је тужени орган пропустио да правилно оцени. Наиме, одредбом члана 31а став 1. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр.26/01...78/11), на коју се тужени позвао у образложењу оспореног решења, прописано је да се порез на пренос апсолутних права не плаћа на пренос права својине на стану или породичној стамбеној згради, односно својинском уделу на стану или породичној стамбеној згради (у даљем тексту: стан) физичком лицу које купује први стан (у даљем тексту: купац првог стана), за површину која за купца првог стана износи до 40 м² и за чланове његовог породичног домаћинства који од 1. јула 2006. године нису имали у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије до 15 м² по сваком члану (у даљем тексту: одговарајући стан), под условом да је купац првог стана пунолетни држављанин Републике Србије, са пребивалиштем на територији Републике Србије и да купац првог стана од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу кога купац стиче први стан, није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије. При томе се под појмом стана подразумевају стамбени објекти, економски дељиве целине у оквиру тих објеката, као и власнички удели на тим добрима.

Како се према цитираној законској одредби својински удео на стану сматра станом, то Управни суд налази да сувласник купљеног стана, испуњава услове за пореско ослобађање, као купац првог стана за површину која за купца износи до 40м², односно за чланове његовог породичног домаћинства до 15м² по сваком члану. Стога се не може прихватити као правилан став туженог органа, изнет у образложењу оспореног решења, да тужиља, као продавац, на пренос права својине на стану купцу првог стана за који је прописано пореско ослобађање за површину до 40м² купљеног стана за себе и за чланове породичног домаћинства до 15 м² по сваком члану, има право на ослобађање само за 50 м², будући да за такво становиште орган нема упориште у закону. Ово стога што се сусвојина и висина власничког удела ни у једној одредби наведеног закона не везује за проценат права на пореско ослобађање.

Полазећи од изнетог и одредбе чл. 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је оспорено решење засновано на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања пред органом управе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, на основу чл. 42.став 1. Закона о управним споровима

(“Службени гласник РС”, бр.111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредби члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 02.03.2018. године, 17 У 961/15

Записничар
Тија Бошковић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП